

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

ELLIE DARKINS
(Ne)pamiršta meilė

2021 gegužė–rugpjūtis

Ellie Darkins

**(NE)PAMIRŠTA
MEILĒ**

Romanas

Versta iš Ellie Darkins,
Falling Again for Her Island Fling, 2019
© Ellie Darkins, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0703-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Mina gulėjo ant nugaros karšto smėlio paplūdimyje, saulė pro kokosų palmės lapus švietė į veidą, ji giliai alsavo mėgaudamasi pavėsiu tokį ankstyvą rytą. Dar iki pietų karštis bus nežmoniškas, teks eiti į vidų, todėl Mina stengėsi išnaudoti kiekvieną palankią akimirką La Bižu, kol negrižo į didžiąją Sent Antuano salą.

Vienai gulėti saulėkaitoje paplūdimyje – viena gražiausių svajonių. Juo labiau čia. Apie tai Mina tiek ilgai svajojo. Jau bijojo, kad to niekada nebepatirs. Niekas jai to negalėjo garantuoti.

Ji dar kartą įkvėpė, lėtai ir giliai, atpalaidavo kūną nuo rankų iki pat kojų pirštų galiukų. Tikras stebuklas, kad kūnas taip lengvai paklūsta įsakymams vėl pasiduoti salos romantikai, kai Mina šitiek metų iš naujo mokėsi juo naudotis. Po nelaimės prireikė tiek valios, kiek ji ir nežinojo turinti, kad kūnas iš naujo imtų klausyti, o dar daugiau, kad ji išdrįstų akis į akį susidurti su pasauliu ir sugrižtų į normalų gyvenimą.

Iš išorės niekas ir nepastebėtų, kas jai buvo nutikę. Tamsūs vešlūs plaukai, natūralios gar-

banos, puikiai slėpė galvos randus. Standartinio modelio Aplinkos apsaugos agentūros polo marškinėliai arba naro kostiumas, užtemptas ant vientiso maudymosi kostiumėlio, dengė visa kita.

Tačiau randai niekur nedingo. Mina jautė juos ant galvos ir kūno odos. Jautė juos mintyse, kai, pamėginusi prisiminti mėnesius iki nelaimės, surasdavo tik tuščią vietą. Ji jautė žvilgsnius, girdėjo kuždesius, lydėjusius ją visoje saloje. Ji buvo mergina, kuri partrenkta prarado atmintį.

Mirganti šviesa po vokais pritemo ir Mina su nerimusi atsimerkė. Ji staiga atsisėdo ir iškart suprato nerimavusi ne be reikalo. Priešais stovėjo vyras, kurio šešėlis krito ant smėlio, kur gulėjo ji. Vyru už nugaros švietė saulė ir ji negalėjo įžiūrėti bruožų, todėl pašoko ant kojų, širdis smarkiai suplakė, apsidairiusi Mina suprato, kad aplink nėra nieko, ką ji galėtų pasišaukti į pagalbą.

- Mina? - paklausė vyras. - Jam tarsi trūko oro tariant jos vardą.

- Mes pažįstami? - atsakė ji angliškai ir iš to vienintelio klausimo pajuto australietišką akcentą.

Ji, kaip ir daugelis Sent Antuano salos Indijos vandenynė žmonių, puikiai mokėjo prancūzų kalbą, kuria salos gyventojai šnekėjo kasdien, kaip ir anglų - oficialiąją valdžios ir verslo kalbą - bei spalvingąją kreolų, kuria vietiniai bendravo tarpusavyje. Tačiau mokydamosi universitete ji metus gyveno Australijoje, todėl vietinis akcentas palietė merginos širdį.

Prisimerkusi įsižiūrėjo atidžiau. Jis buvo kažkoks pažįstamas. Atrodė, tuojau prisimins vardą ir kas jis toks, lyg tie prisiminimai kabotų pačiame jos veikiančios smegenų dalies paribyje. Tačiau smegenys nekrustelėjo, todėl ji pasikloviė puikiai išmokta tirada - žodžiais, kurie padėdavo sušvelninti nejaukią aplinkinių reakciją.

- Atsiprašau, jei jau buvome susitikę, - tardama Mina atsistojo. - Esu patyrusi galvos traumą, todėl netekau dalies prisiminimų.

Mina pajuto, kad atsiprašinėdama ko nors nepažinusi ji net nebesidrovi, bet apėmė jausmas, kad susigėsti reikėtų. Šiomis dienomis taip pasitaikydavo retai. Daugelis jos tą vasarą sutiktų ir pamirštų žmonių arba jau žinojo apie nelaimę, arba tiesiog tuomet trumpai atostogavo saloje ir Mina nesibaimino juos kada nors sutikti.

Ji beveik visą gyvenimą praleido Sent Antuanne, lyg nuostabus magnetas traukiančiame turistus ir paskui juos sekančius verslininkus. Tačiau daugelis čia apsistojančių žmonių tiesiog buvo atvažiavę į vieninteles gyvenimo atostogas, todėl niekada nesužinos, kad Mina visiškai užmiršo juos pažinojusi. Praėjo jau keli mėnesiai nuo paskutinio tokio neįprasto prisistatymo.

Vyras ištiesė ranką, paspaudė jos, bet tebežiūrėjo į ją su baime. „Gal bijo, kad mane ištikis koks priepuolis“, – pagalvojo sau Mina. Po nelaimės penkerius ilgus metus, kasdien to baimindamasi, ji laukė, beviltiškai trokšdama vėl nardyti, siekti karjeros ir paimti savo gyvenimo vadžias, kol galiausiai pavyko grįžti į vandenį.

Tačiau priepuolio nebuvo, ji atgavo sertifikata nardyti ir vėl grįžo prie salos gamtos apsaugos.

– Gajus Viljamsas, – prisistatė vyras. – Aš...

– Plėtros kompanijos savininkas.

Ji buvo gavusi elektroninį laišką, kuriame buvo pranešta, kad turėtų tikėtis jo vizito rytoj, bet štai jis čia, visa diena anksčiau sutrukė jos atsipalaidavimo pratimus.

- Praradai atmintį? - paklausė Gajus vis dar keistai į ją žiūrėdamas.

Mina išpūtė akis - prie to buvo pratusi.

- Taip, visai kaip filme. Ar turėčiau tave prisiminti?

Vyras papurtė galvą. Jis naujieną priėmė dar prasčiau nei daugelis, kuriems ji pasisakydavo. Dažniausiai žmonės atrodydavo sutrikę, bet nors Gajus Viljamsas buvo nepažįstamas, iš jo veido Mina suprato, kad jam su tik ką išgirsta naujiena sunku susitaikyti. Gal ja netikėjo?

- Tai lyg naujas startas, - ištarė ji ir tęsė toliau: - Turbūt norėjai paklausti apie žalos aplinkai vertinimą. Vizito tikėjaisi tik rytoj, bet jau ketinai to imtis.

Ji pasidairė savo segtuvo, kurį neabejojo atsinešusi. „Ak, padarysiu puikų pirmą įspūdį.“ Susipažindama lyg tarp kitko paminėjo smegenų traumą, paskui žvalgosi paplūdimyje lyg nesuprasdama, ką čia veikia.

Paprastai gražus veidelis jos taip neišblaško - net toks žavus kaip šis. Aukšta kakta, ausinis įdegis, ilga, tiesi nosis, putlios lūpos, vos matoma duobutė smakre. Jei tektų išsakyti savo nuomonę šiuo klausimu, Mina pareikštų,

kad ir kūnas, bent jau kiek galėjo matyti, nė kiek neprastesnis.

Vyras vilkėjo dalykiškai: baltinius ir tamsiai mėlyną kostiumą. Tačiau apykaklė buvo prasegta, žvilgterėjusi į jo kaklą Mina panoro pasilenkti arčiau, perbraukti pirštais tuos griovelius, pajusti odos karštį, pirštais užčiuopti pulsą.

Ji papurtė galvą. Iš kur tokios mintys? Žengė žingsnį atgal. *Nedera* šitaip apie jį galvoti. Ji nenori jokio vyro. Mina sunėrė ant krūtinės rankas – staiga šalia spiginančios kaitros pajuto vėšą. Jau seniai buvo sau įrodžiusi, kad nieko doro negeba nuspręsti apie vyrus. Apie seksą. Saugiau bus atsisakyti nei pakartoti klaidas.

– Gerai jautiesi? – paklausė Gajus.

– Viskas gerai, dėkoju. Kaip tik buvau pradėjusi...

Ak, štai kur jis. Akies kampeliu pastebėjo segtuvą ir pagriebė tiksliau lengvu judesiu – puikiai nuslėpė ilgus fizioterapijos mėnesius, kurių prisireikė, kad sugebėtų žengti bent vieną žingsnį.

Mina pastebėjo, kad vyras į ją tebežiūri, ir sustojo.

- Ar mes tikrai nebuvo me susitikę... anksčiau? - paklausė negalėdama pakęsti juodos skylės atmintyje, dėl kurios ir teko užduoti šį klausimą.

Nereikėtų žvalgytis į kiekvieną sutiktą vyrą ir abejoti: ar tai tu? Ar tai tavo kūdikį aš nešiojau?

Jis taip mandagiai pažiūrėjo, kad išsisklaidė visos abejonės: tai tikrai negalėjo būti jis. Atrodė, kad jos net nemato. Tarsi jos čia beveik *nebūtų*. Na, čia turbūt aiškiausias atsakymas į visus klausimus.

- Tikrai, - tvirtai ir mandagiai atsakė Gajus.

„Dar vienas išbrauktas iš sąrašo“, - pagalvojo Mina.

Ji stengėsi nesusigūžti nuo slapto žaidimo „Kas buvo tėtukas?“, kurį buvo priversta žaisti pastaruosius septynerius metus.

Galėtų, žinoma, pamiršti. Kūdikio nebuvo. Nėra. Kai ji galų gale pabudo iš komos, klinikos gydytojai švelniai užsiminė, kad ji prarado ne tik atmintį. Mina neprisiminė net to, ar prieš nelaimę jau žinojo apie nėštumą. Turint omenyje, kaip konservatyviai Sent Antuano saloje žiūrima į seksą iki vestuvių, tokia žinia veikiau būtų sukėlusį nerimą nei norą švęsti.

Mina gerai prisiminė, kiek buvo kuždamasi apie jos mokyklos draugę, kuri pastojo paauglystėje ir paskubomis ištekėjo likus šešioms mėnesiams iki kūdikio gimimo. Ar dėl to Minos mylimasis pradingo? Gal išsigando, kad bus prievarta apvesdintas? Susietas su moterimi, kurios nemylėjo?

Vargu ar jos tėvus būtų galima laikyti tradicijų sekėjais. Jie ir patys sukėlė nuostabą tuokdamiesi: motina iš prancūziškos Mauricijaus salos ir indas tėvas susituokė tuo laiku, kai tokie santykiai buvo dar retesni nei dabar. Bet tai nereiškia, kad žmonės nekalbėtų. Jie visada kalba.

Mina jau ir taip buvo keista: gyveno atskirai nuo tėvų. To išsireikalauti prireikė visų valios pastangų tuomet, kai pakankamai atsigavo po nelaimės.

Bet jei šeima žinojo apie vaikiną, kurį ji turėjo iki avarijos, niekas apie jį neužsiminė. Todėl neturėdama iš ko rinktis Mina nusprendė, kad jų santykiai buvo slapti. Kaip ji sugebėjo taip rimtai susidomėti vaikinu, kad su juo permiegotų, bet nepakankamai rimtai, kad supažindintų su tėvais?

Daugybę valandų Mina kankino savo smegenis bandydama tai suprasti. Nieko nepasiekė,

tik nervinosi, kad net nenumano, kas galėjo būti jos kūdikio tėvas. Jai trūko tik keletas prisiminimų mėnesių, o gyvenime nematė jokių buvusio vaikinio požymių, tai iš kur atsirado tas kūdikis ir kas nutiko jo tėvui? Kur jis buvo, kai Mina gulėjo sužalota avarijoje, kai jos kūną paliko atmintis ir jūdviejų kūdikis?

O ji liko sugniuždyta.

Gajus pasisukęs pažiūrėjo į krūmynus, kur turės būti pastatytas viešbučių kompleksas. „Kur jis galėtų būti pastatytas, – mintyse pasitaisė Mina, – jei tik aplinkos tyrimas bus palankus ir jis gaus atitinkamo valdžios skyriaus leidimą.“ Jei Mina nesugebės rasti priežasties sustabdyti plėtrą... Ji giliai įkvėpė. Tikrai ką nors atkapstys, – privalo, – nes ši mažutė sala lyg brangakmenis, kurio ji taip lengvai neatiduos.

Septynerius metus sala buvo tarsi Minos paslaptis. Patyrusi traumą ir sveikdama ji daugiau laiko praleisdavo čia, šiame nuošaliame paplūdimyje, nei kur kitur.

Tai buvo vienintelė vieta, kur jautėsi rami. Saugi. Kur jos protas pailsėdavo ir negeldavo širdies. Todėl išgirdusi apie artėjančią plėtrą pasistengė patekti į žalą aplinkai vertinančią komandą. Jei tik yra koks būdas sustabdyti

kurorto plėtrą, statybas, ji būtinai tuo pasi-
naudos.

*****

Mina Bapu. Vėl guli ant nugaros paplūdimyje kaip tada, kai ją paliko. Užsimerkusi prieš saulę, lyg nuo paskutinio susitikimo būtų praėjusios kelios minutės, o ne keleri metai. Pamatęs ant jos marškinėlių Aplinkos apsaugos logotipą ir supratęs, kad tai ji ta agentūros jūrų biologė, su kuria turėjo susitikti, vos neapsisuko ir nenuėjo. Laiškeliuose, kuriuos gaudavo iš projekto vadovų, nebuvo paminėta pavardė, tik pareigos, susitikimo vieta ir laikas, bet taip jau atsitiko, kad Gajus supainiojo dienas.

O tada jos vokai pakilo ir jis vėl pamatė tas pačias šiltas rudas akis, kuriomis kažkada per daug žavėjosi, kad dabar galėtų tiesiog nueiti.

Ar patikėjo jos pasakojimu? Atminties praradimas atrodė pernelyg dirbtinis. Tačiau Mina neleido rinktis: jam teko patikėti. Žiūrėjo į jį visai abejingai. Juk jei prisimintų bent akimirką iš tų dviejų kartu praleistų mėnesių, nesugebėtų išlikti tokia rami?

Jis prisiminė. Prisiminė *viską*. Kaip ji kalbėjo

su tai salai būdingu kreolų akcentu, kuris lengvai pavirsdavo tobula prancūzų ar kiek amerikietišškai skambančia anglų kalba. Prisiminė jos kvapą – jūros druskos ir kokosų aliejaus, kuriuo ji įtrindavo odą. Prisiminė, kaip Mina žiūrėjo į jį, kai jie pirmą kartą pasimylėjo, atrodė lyg abu tik ką būtų atradę žvaigždes danguje.

Prisiminė, kad laukė jos, kaip buvo sutarę jam sugrįžus į Australiją, bet Mina taip ir nepasirodė.

„Ar kalta nelaimė?“ – susimąstė Gajus. Tuomet viskas taptų aišku, būtų atsakyta į visus klausimus, kurie po išsiskyrimo kamavo ilgus metus. Nuo minties, kad dėl jos suklydo, jis pasijuto tarsi gavęs smūgį į paširdžius.

Gal ji taip pat beviltiškai troško atvažiuoti. Bet dar labiau skaudėjo, kai Mina žiūrėjo į jį, bet jo *nematė*.

Gajus apie ją metų metais galvojo. Galvojo apie *juodu*. Apie jų dienas ir naktis šiame paplūdimyje. Ir apie tą naktį po kelerių metų, kai nusprendė įsigyti mažutę negyvenamą La Bižu salelę ir pastatyti savo kurortą. Apie skausmą, kurį iškentė, kai, likęs vienas, troško jos, svarstė, kas atsitiko....